

prisstigninger derfra. Vi har overskud på betalingsbalancen, vi har en stærk konkurrenceevne, vi har overskud på de offentlige finanser.

Alle de forudsætninger, som der står i lærebøgerne skal være til stede, hvis man skal foretage en vellykket revaluering, er faktisk til stede, men det er så fremmed. Og genopretningspolitikken under Schlüter og Henning Christophersen har været så vellykket – den er jo blevet videreført i alle hovedtræk af den socialdemokratiske/radikale regering – at vi nu pludselig står i en situation, hvor man skal tale om revaluering, og der er jo næsten ingen, der tør tro på det. Sagde han devaluering? Nej, revaluering.

Og revaluering har jo på kort sigt nogle negative virkninger, som en ordfører rigtigt hæftede sig ved, men det er jo det kortsigtede. Nøjagtig på samme måde som en devaluering kortsigtet har nogle positive virkninger, men det er jo kortsigtet.

Og på lidt længere sigt er devaluering meget farlig. Derfor skal vi holde os fra den, og vi skal virkelig være ude i tovene engang, hvis vi skal gribe til det, for det er en nødbremse, og det håber jeg ikke vi kommer ud for. Men hvis vi skulle komme ud for det, så er det da godt at have nødbremsen.

Men revalueringens muligheden har vi nu, og det er seriøst. Vi har styrken til det, og det vil blive fuldstændig forstået i Frankfurt og Bruxelles, hvis vi beder om den justering. Og det vil også give anledning til en sund og, tror jeg, tiltrængt debat i Tyskland og andre steder, hvis det lille Danmark revaluerer. Så vil renten i øvrigt drøne ned til den tyske eurorente. Ja, den skal ikke drøne så langt, for der er jo ikke så langt derned. Men ligesom en devaluering giver rentestigning, så giver revaluering rentefald.

Men det er klart, at gør man det, så forsvinder jo en del af regeringens og kronemodstandernes argumentation om, at vi skal have en lavere rente, hvis vi afskaffer kronen, for så er renten allerede kommet derned. Tænk, det kan vi gøre med et økonomisk instrument i dag.

Jeg er lidt skuffet over SF's ordførers argumentation. Ja, ERM II-aftalen er god, og præcis som hr. Flemming Kofod-Svendsen sagde, skal vi holde fast i den, men det indebærer ikke, at centralkursen skal være den samme til tid og evighed – 7,4604 et-eller-andet kroner pr. euro – den kan justeres. Så det ændrer ikke på det.

Nogle, måske endda ganske mange af ordførerne kom med betragtninger, som ligesom for mig gav en fornemmelse af, at man ikke rigtig ved, hvad det her indebærer. Jeg er lidt ked af, at der ikke var flere, der forstod seriositeten i det her forslag, som på ingen måde var et oplæg eller en anledning til at kaste sig over euroen, men alene et forsøg på at gavne dansk økonomi med en mindre opskrivning af kronen, der kan føre kronen op på det niveau, hvor den var før jul.

Herved sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 130:

Forslag til folketingsbeslutning om en husstandsomdelt informationsavis om kronens afskaffelse til fordel for euroen.

Af Frank Dahlgaard (UP).

(Fremsat 28/3 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen lægger stor vægt på, at der gives grundig, omfattende information forud for folkeafstemningen. Der foregår allerede en betydelig informationsvirksomhed både fra tilhængere og modstandere. Regeringen lever op til Folketingets beslutning om information om den fælles valuta. Der er udgivet en række publikationer, der informerer om den fælles valuta, og som belyser fordele og ulemper ved dansk deltagelse.

Hvert parti, hver organisation, hver bevægelse har forberedt oplysningskampagner. Folkeafstemningen har selvsagt stor bevågenhed, og medierne vil uden tvivl være med til at sikre et godt grundlag for diskussionen. Der er gode muligheder for at få synspunkter frem både fra tilhænger- og modstanderside.

Udgangspunktet må selvfølgelig være, at de enkelte partier, organisationer og bevægelser selv beslutter, hvordan de ønsker at formidle deres holdninger. Der kan hentes økonomisk støtte bl.a. gennem Nævnet for EU-Oplysning. Folketinget har selv opfordret til, at der afsættes penge til nævnet til information. Denne mulighed er ikke mindst til gavn for de bevægelser, der ellers kan have vanskeligt ved at nå ud bredt i befolkningen.

Husstandsomdelte aviser er tidligere blevet brugt op til folkeafstemninger. Der er en række eksempler på det. Forud for afstemningen om Amsterdamtraktaten blev det besluttet ikke at udsende en husstandsomdelt avis. Efter regeringens opfattelse er det Folketinget selv, der må tage stilling til, om der skal udsendes en husstandsomdelt informationsavis. Der kan dog sættes spørgsmålstejn ved værdien af en sådan avis i forhold til den store informationsindsats, der i forvejen er planlagt, og som er godt i gang.

Jeg tror ikke, befolkningen kommer til at mangle information, men hovedsynspunktet for regeringen er, at dette er et anliggende for Folketinget og folketingspartierne.

Claus Larsen-Jensen (S):

I Socialdemokratiet er vi fuldstændig på linje med udenrigsministeren. Vi tillægger det særdeles stor vægt, at befolkningen har stor mulighed for at diskutere spørgsmålet om Danmarks tilslutning til den fælles valuta, euroen. Vi tillægger det også stor vægt, at befolkningen har let adgang til at få saglig og upartisk information om indhold og baggrund for den fælles valuta op til folkeafstemningen. Og det sker som bekendt i øvrigt med bred tilslutning fra Folketingets partier i forhold til det, bl.a. Folketingets EU-oplysning til stor glæde og gavn for store dele af befolkningen udfører. Og vi tillægger det ligeledes stor vægt, at alle partier og bevægelser har en god mulighed for at kunne præsentere deres synspunkter for befolkningen.

Og med de 25 mio. kr., som partierne er bag og som er foreslået afsat til debatten om den fælles valuta, får alle partierne, ja- og nejpartierne, de landsdækkende ja- og nejbevægelser

samt alle lokalorganisationer, personer og initiativtagere en god chance for at præsentere deres forskellige synspunkter.

Befolkningen vil således have rig lejlighed til at få en bred og varieret information om holdningerne til den fælles valuta, og derfor har vi den samme konklusion nu, som vi havde i forbindelse med Amsterdamafstemningen: at vi ikke kan tilslutte os beslutningsforslaget om at udgive en informationsavis til alle husstande i Danmark.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Det kan ikke undre mig, at den socialdemokratiske ordfører har samme synspunkter som den relevante minister.

Jeg vil godt spørge ordføreren for Socialdemokratiet, om det ikke ville være demokratisk rigtigt, at man i en og samme publikation, f.eks. som foreslået af hr. Frank Dahlgaard, får mulighed for, at alle, både tilhængere og modstandere, får lejlighed til at præsentere deres synspunkter. Så bliver der jo ikke tale om, hvem der har flest penge, om det er jattilhængerne eller nejtilhængerne, så bliver både ja- og nejsidens synspunkter i den debat sobert præsenteret. Kunne man dog ikke i demokratiets navn også i Socialdemokratiet se, at det var en glimrende mulighed for folkestyret?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Det spørgsmål, der netop blev stillet til hr. Claus Larsen-Jensen, var et godt spørgsmål. Det er også mit.

Og så vil jeg føje til: Hvad var det, der gjorde, at Socialdemokratiet fandt, at det var en god idé med sådan en informationsavis fra Folketingets side i 1986, i 1992 og i 1993?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Lad mig allerførst svare på det sidste spørgsmål, fra hr. Frank Dahlgaard, og her sige, at i forbindelse med folkeafstemninger og debatter og kampagner er det sådan, at man jo i forhold til sin strategi undervejs ændrer, hvilke virkemidler man ønsker at anvende. Sådan er det. Og vi mener ikke, at det er det instrument, der skal anvendes i denne her sammenhæng.

Vi har jo i øvrigt med netop den brede tilslutning i Folketinget fået opbakning til, at alle

kunne komme ud med egne synspunkter på de pågældende områder.

Der er et eller andet sygt ved, at hver evig eneste gang man afviser et forslag fra nejsiden og i det her tilfælde to nejsrepræsentanter, så er det udemokratisk, så er det ikke sobert, og så er det i strid med demokratiet. Det synes jeg ikke er nogen fair måde at diskutere på.

Jeg har i øvrigt ikke været inde i substansen af det, men når jeg sådan ser på, hvor meget vi skal skændes om, er jeg ikke engang sikker på, om vi overhovedet må sige, at det er en fælles valuta, vi egentlig har til afstemning, og at det er den tredje del af ØMU'en, vi skal tilslutte os. Så jeg har egentlig svært ved at se, om vi egentlig er i stand til at enes om indholdet selv i de fælles afsnit, og om vi i øvrigt kan enes om fordelingen af hvem, hvad og hvor meget i forhold til de enkelte bevægelser.

Vi har tilvejebragt pengene i fællesskab, og det må være den måde, vi gør det på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg forstår ikke, at hr. Claus Larsen-Jensen siger, at så skulle vi sætte os ned og blive enige om noget som helst. Det behøver vi jo ikke. Det, der er løsningen, er selvfølgelig, at de enkelte partier, der er repræsenteret i Folketinget og Europa-Parlamentet, bidrager med hver deres afsnit.

Det vil sige, at hr. Claus Larsen-Jensen ikke behøver at være enig med Enhedslisten om noget som helst andet, end at vi i fællesskab sørger for, at der kommer en sådan mulighed for, at befolkningen kan se både Socialdemokratiets og Enhedslistens og de andre partiers holdninger og synspunkter og derudfra danne sig deres egen opfattelse. Og der vil jo så netop ske det, at alle mødes på lige fod, således at det på den måde bliver sagligt, og at alle synspunkter får lejlighed til at komme til orde.

Så jeg må sige, at jeg ikke rigtig forstår hr. Claus Larsen-Jensens forslag på at komme uden om denne her sag.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Så vidt jeg hørte hr. Claus Larsen-Jensen, så brugte ordføreren ordene »en fair måde at oplyse befolkningen på«. Jeg er enig i, at hvis man vil demokratiet ud til den yderste spids, så skal tingene være fair. Jeg synes, at dette forslag lægger op til en fair oplysning af befolkningen.

Vi ved jo alle, at mange kommer med publikationer, som folk får ind ad dørene, og meget af det havner formentlig lige direkte i papirkurven uden at blive læst, men her er en mulighed, hvor folk, der virkelig interesserer sig for demokratiet og Danmarks fremtid, har mulighed for i en og samme publikation at sætte sig ind i, hvad tilhængere og modstandere har at sige.

Jeg forstår ikke, at man ikke i Socialdemokratiet mener, at det er en fair måde at oplyse befolkningen på.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen Socialdemokratiets afvisning af forslaget ligger jo i forlængelse af den taktik og strategi – ordet blev brugt af hr. Claus Larsen-Jensen selv – som man har anlagt, hvor man går ud ene socialdemokratiske repræsentanter, uden at der er andre med, og overbeviser sine vælgere og tilhængere om, at de skal altså stemme ja.

Det plejer ellers at være god tradition i det danske folkestyre, at man lader meningerne brydes, at man, som i det her tilfælde, hvor det drejer sig om at afskaffe kronen eller holde fast i den, har en jasiger og har en nejsiger. Det kan være fra venstrefløjen, og det kan være fra højrefløjen.

Men det, at man bare selv kører ud, det er da – jeg ved ikke, det er da en ny demokratisk tradition, der er indført. Hvad er det, man er bange for? Det er mit spørgsmål. Og hvorfor tør man ikke optræde i en publikation med andre jasigere og med andre nejsigere? I samme publikation kan meningerne brydes.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Keld Albrechtsen prøvede at få det til at se let ud. Vi kunne jo bare bede om, at de bevægelser og de partier, der er i Folketinget og i Europa-Parlamentet, var repræsenterede. Jeg er ikke sikker på, at alle de bevægelser, der ikke er repræsenterede nogen af de to steder, vil være interesserede i det. Jeg har også forstået på bl.a. JuniBevægelsen, da den havde foretræde for Folketinget, at dens krav var, at der skulle være en 50/50-fordeling mellem ja- og nejsiden i avisen, dvs. en helt anden konstruktion osv. Så det er i givet fald ikke helt så nemt. Der skal også være en fælles side, som der har været i alle foregående aviser.

Når jeg henviser til, at man bruger forskellige virkemidler, så er det sådan set ikke en eller an-

den lumsk, snedigt udtænkt taktik, som hr. Frank Dahlgaard kan få øje på, så er det simpelt hen, fordi man kan bruge forskellige medier på forskellige tidspunkter til forskellige ting. Vi har jo i prioriteringen af de midler, der bliver afsat, satset på, at vi får delt dem ud til partierne og bevægelserne og bredt dem ud i landskabet, og at man så selv kan vælge.

Så synes jeg også, at man bør sige her i Folketinget, at det faktisk er sådan, at Folketingets EU-Oplysning ligesom tidligere giver et tilbud til alle partierne om, at de alle kan vedlægge materiale, i det omfang de nu mener, det skal med ud til folk for at give den brede oplysning, når befolkningen henvender sig til EU-Oplysningen. Så det er altså muligt i en samlet pakke at få oplyst nøjagtigt, hvad de her ting handler om.

Så vil jeg gerne sige til hr. Frank Dahlgaard om det med at gå ud alene, at sagen er, at når man har en intern partidebat, så må man vel for søren selv om, hvordan man tilrettelægger nogle ting, og hvis man er på besøg rundt om i landet som minister, er det vel også i orden, at man inkluderer EU-spørgsmål.

Det, der nu starter som den officielle del, fordi vi har en folkeafstemning, bliver jo en bred diskussion, hvor forskellige politiske kræfter til højre og venstre, ja- og nejsigere, deltager, og det deltager vi allerede i i stort omfang, og det gør vi også fremover.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det, jeg synes er problemet med hr. Claus Larsen-Jensens position i den her sag, er, at regeringen på den ene side finder, at den kan disponere over statskassen og lade udsende store, tykke propagandamaterialer og efterfølgende en serie af propagandapjecer med ren jpropaganda, men derefter på den anden side afviser et forslag, et rimeligt og ordentligt forslag, som også er brugt med gode erfaringer tidligere, og det ved hr. Claus Larsen-Jensen jo også fra 1992 – og så kommer man med nogle søforklaringer!

Jeg ved godt, at JuniBevægelsen havde nogle mere vidtgående ønsker, men nu siger jeg altså, at hvis nu Socialdemokratiet får det tilbud fra Enhedslisten, at vi kunne blive enige om, at vi ikke behøver at skrive en fællesside, og at det bliver dem, der er repræsenterede i Folketinget og i Europa-Parlamentet, som hver får deres placering i den avis, hvad er der så tilbage for

hr. Claus Larsen-Jensen at klamre sig til? Kan vi så ikke blive enige om at gøre det?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu har vi jo for tiden diskussionen kørende i Europaudvalget om, hvordan vi gør det, så derfor vil jeg godt prøve, om vi ikke kan snakke os ind til hinanden frem for fra hinanden.

Hr. Claus Larsen-Jensen er fuldstændig klar over, at SF ønsker en husstandsomdelt avis, og jeg øjnede en chance for, at vi kunne komme videre i nogle snakker, frem for at Socialdemokratiet skulle grave sig ned i en grav her – en nejgrav – så jeg vil godt høre, om hr. Claus Larsen-Jensen dog ikke vil tage imod hr. Keld Albrechtsens fremstrakte hånd. Kan vi ikke snakke om det, i stedet for at det hele bliver så firkantet?

En husstandsomdelt avis kan være ét af virkemidlerne, og så er EU-Oplysningens andre aktiviteter og så det, vi i øvrigt hver for sig laver som partier, andre midler. Kunne det ikke være en idé, at vi snakkede videre, frem for at hr. Claus Larsen-Jensen bliver alt for sur på de her folk, der er kommet med angreb mod ham i dag?

Jeg synes, vi skal holde fast i, at vi fortsætter snakken, for SF vil gerne have en husstandsomdelt avis, og jeg er helt sikker på, at hr. Claus Larsen-Jensen godt vil være med til at snakke videre om det.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jamen for at der ikke skal være tvivl om det, så vil Dansk Folkeparti da også strække hånden frem, hvis det kan hjælpe på, at vi sammen måske får lavet en informationsavis bestående af de forskellige opfattelser, der er repræsenterede her i Folketinget, hvis det er det, der skal til for at få et kompromis, for ellers synes jeg nok, at bevægelserne, som har interesse i det spørgsmål, principielt også skal have lejlighed til at markere sig i en sådan informationsavis, men altså hånden er da strakt frem.

Så vil jeg godt lige spørge hr. Claus Larsen-Jensen, om han mener, det kan være fair og rigtigt, at de, der i givet fald har flest penge til en kampagne, måske kan få held til at overbevise nogle enkelte om det synspunkt, der gås ind for her. Jeg ved godt, at den danske befolkning skal man altså ikke se ned på. Den er veloplyst, og den kan godt selv træffe en afgørelse, men nog-

le gange kan penge altså godt have indflydelse på, hvor man træffer sit valg.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil bare sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg ved godt, at hr. Keld Albrechtsen mener, at hvis regeringen kommer med oplysninger til Folkeetinget og Enhedslisten ikke er enig, så er det statsbetalt propaganda, og når regeringen laver sin rapport om den fælles valuta, som Folketinget i øvrigt har bedt regeringen om at lave, og konklusionerne, selv om man også skitserer nejangumenterne, er nogle andre end dem, Enhedslisten vil høre, så er det statsbetalt propaganda.

Det er jeg ikke enig i, og jeg vil gerne sige, at en avis, hvor der ikke var en fællesside, hvor man fortalte, hvad det i givet fald var, der skulle stemmes om, ville ikke have nogen mening, og vi kan ikke støtte hr. Frank Dahlgaards forslag. Jeg skal i øvrigt sige, at det ville koste 4-5 mio. kr. ekstra.

Og så vil jeg sige til fru Anne Bastrup, at jeg ikke bliver sur eller noget som helst, fordi der er nogle, der har nogle andre meninger end mig, og jeg oplever det da hverken som et angreb på mig personligt eller på Socialdemokratiet; sådan er betingelserne jo i det her spil.

Så til hr. Egil Møller om det fair og det rigtige og om, at de, der har flest penge, ikke skal vinde: Jamen jeg kan jo konstatere, at når vi sådan gør op, hvem af partierne der sådan set havde flest penge fra starten af, var det jo Dansk Folkeparti med 2,5 mio. kr., og nu læsser vi lidt flere ind til dem fra den fælles bevilling her i Folketinget. Jeg er da overbevist om, at folk da ikke nødvendigvis bliver mere overbeviste gennem massive reklamekampagner eller noget andet.

Jeg havde nær sagt, at vi prioriterer, og vi kan ikke støtte hr. Frank Dahlgaards forslag, og det er det, vi skal tage stilling til i dag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, at hr. Claus Larsen-Jensen kom til at sige, at i regeringens rapport var nejangumenterne også med. Jeg tror, han kom til at sige det. Men det, der jo er kendsgerningen, er, at regeringen i sin rapport har fremlagt alle de argumenter, der kunne være for et ja til euroen, og alle de argumenter, der kunne være imod et nej. Men alle de argumenter, der kunne være for et

nej – og de er jo unægtelig mange – er totalt fraværende i rapporten, og alle de argumenter, der kunne være imod et ja, er totalt fraværende i rapporten.

Så hvis hr. Claus Larsen-Jensen laver sådan en firefeltstabel, ville han kunne se, at de to af felterne er gabende tomme, og det fører til det resultat, at det er statsbetalt propaganda.

Så vil jeg godt spørge hr. Claus Larsen-Jensen: Vil Socialdemokratiet ikke tage imod den fremstrakte hånd? Jeg synes ærlig talt, at nu er flere partier kommet med det forslag; nu sætter vi os stille og roligt ned, lader være med at låse os fast i en skyttegrav, og så finder vi en ordentlig og god og saglig form for en sådan avis, så må det da kunne lade sig gøre.

Og hvis hr. Claus Larsen-Jensen er bedst tjent med ikke at besvare spørgsmålet på nuværende tidspunkt, så vi kan holde diskussionen åben i Folketingets Europaudvalg, så lad os tage den dér. Men vær nu ikke så sur, hr. Claus Larsen-Jensen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Claus Larsen-Jensen, og så går jeg videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Nu troede jeg sådan set, at Folketingets talerstol ikke var det sted, hvor man skulle stå og skraldgrine og fortælle vittigheder for at glæde hinanden, men at vi sådan tog en seriøs debat.

Jeg er ikke sur overhovedet; jeg er bare uenig i forslaget, og det er sådan set det, der er min opgave, her på mit partis vegne at sige, at vi ikke synes, det er nogen god idé, og at vi ikke kan støtte hr. Frank Dahlgaards forslag. Vi synes ikke, det er nogen god idé med en husstandsomdelt avis ud fra de argumenter, som jeg har brugt, og som udenrigsministeren også har brugt, og sådan er det.

Gitte Lillelund Bech (V):

I Venstre mener vi, det er vigtigt, at vi får en konstruktiv debat op til afstemningen om euroen den 28. september. Vi synes også, det er vigtigt, at alle, der ønsker at få oplysninger om temaet euro, om partiets og bevægelsers holdning, kan få de oplysninger, der passer bedst til den enkelte borger. Der er folk, der har svært ved at læse; det vil sige, at så er det nok ikke en informationsavis, de skal have. Der er folk, der

har svært at høre; så er det nok ikke et lydbånd eller lignende, de skal have.

I forbindelse med euroafstemningen vil der sandsynligvis blive afsat 25 mio. kr. til EU-information til bl.a. partier og bevægelser og gennem Nævnet for EU-oplysning. Venstre mener faktisk, det er den rigtige vej at gå. De 25 mio. kr. vil gøre det muligt for partier, bevægelser og privatpersoner at oplyse og kommunikere på netop den måde, der matcher den målgruppe, som det enkelte parti eller bevægelse vil informere. Hvert parti og bevægelse vil således få sin del af oplysningsmidlerne, hvilket giver mulighed for alsidighed og mangfoldighed i informationen og i debatten. Alt det er med til at signalere, at ØMU'ens tredje fase kan ses fra mange sider.

Vi kan også konstatere, at flere partier og privatpersoner allerede er begyndt informationen og debatten for og imod euroen. Vi synes, det er positivt, at det allerede er begyndt. Venstre har også lanceret sin egen eurokampagne, der dels indeholder oplysninger om, hvad afstemningen går ud på, og dels indeholder, hvad Venstre i øvrigt mener om den fælles mønt, det vil sige en kombination af information og debat.

Samtidig deltager vi allerede i talrige debatmøder med både tilhængere og modstandere rundt omkring i landet for netop at informere om, hvad det er, der skal ske den 28. september, og for at synliggøre, hvad Venstre mener.

Så alt i alt: Debatten og informationen er i gang, den foregår på mange måder, den har mange målgrupper, og den er mangfoldig. Derfor kan vi på baggrund af det fremsatte beslutningsforslag ikke støtte en fælles informationsavis.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Fru Gitte Lillelund Bech sagde, at debatten er i gang, og at den foregår på mange måder. Men den foregår jo ikke på alle måder. Mig bekendt har man ikke i Venstre været ude og tage debatmøder med borgerlige modstandere, modstandere af euroen, borgerlige folk fra Venstre, fra De Konservative, som ønsker at holde fast i kronen. Man laver møder, i hvert fald Venstres formand, med venstrefløjens modstandere, men tør man tage møderne med de borgerlige?

Netop i sådan en folketingsavis, som forslaget handler om, ville man jo se alle synspunkterne, en halv side til hvert parti, hvor hvert parti og organisation netop havde sat argumen-

terne op, det, der er allermest vigtigt, og folk ved det: Her har de skrevet det, der er allermest vigtigt. Og så ville man kunne se borgerlige modstandere, borgerlige tilhængere, socialdemokratiske og socialistiske modstandere, socialdemokratiske tilhængere, alt sammen ét sted. Er det det, man er bange for?

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Ja, nu går Venstrefolk jo ikke sådan rundt og er bange, og derfor vil jeg da også sige, at Venstre har i mange forskellige sammenhænge været ude i debatmøder, og hvis det, som hr. Frank Dahlgaard spørger efter, er et debatmøde mellem hr. Frank Dahlgaard og eksempelvis mig, så stiller jeg mig da gerne til rådighed. Vi har ingen problemer med at tage debatmøder med de borgerlige modstandere, ej heller med de socialistiske tilhængere, hvis det var det.

Så hr. Frank Dahlgaard kan bare ringe.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Venstres ordfører gav udtryk for, at Venstre ikke er bange, men man er åbenbart heller ikke modig, kan jeg så konstatere, for tidligere har man jo været med til i lignende situationer at udsende en samlet avis, der repræsenterer tilhængere og modstandere.

Så vil jeg godt lige spørge Venstres repræsentant: Jamen ville det ikke være mest fair, ville det ikke være mest overskueligt, om de vælgere, der skal tage stilling til det vigtigste spørgsmål for Danmark i nyere tid, fik overskueligheden i én og samme publikation, frem for at man får stikkende reklamer ind fra højre og venstre? Her har man muligheden for at få et samlet overblik. Det ville da være meget nemmere. Hvor er modet?

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg synes faktisk, der er en del mere mod i at stille op til debatmøde med hr. Frank Dahlgaard eller Dansk Folkeparti, end der er i at udsende en informationsavis.

Vi synes, det er vigtigt, at når vi skal ud og informere, når vi skal ud og debattere, at det så sker det på så mange forskellige måder som muligt, og vi tror ikke på, at den fælles informationsavis er den rette måde at gøre det på.

Vi tror på, at det er bedre, at man bruger de 25 mio. kr., der bliver afsat til den ekstra EU-

oplysning, og så giver alle mulighed for på alle mulige måder at komme ud og deltage i debatten.

Så vil jeg i øvrigt lige til Dansk Folkepartis ordfører nævne, at debatten om, hvorvidt det er fair eller ikke fair, den vil jeg lade henstå til en debat med Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Venstres ordfører siger, at debatmøderne er i gang, de vil fortsætte, og at det er en udmærket måde at diskutere tingene på med befolkningen. Heri er Dansk Folkeparti enig.

Men det er jo ikke alle mennesker, som har mulighed for at komme til disse debatmøder af den ene eller den anden årsag. Og skulle alle, som ellers har mulighed for at stemme, så ikke også have de rette muligheder og de samme muligheder? Vi har jo lige for ganske kort tid siden fået oplyst, at det koster ca. 5 mio. kr. at udsende den. Jamen det er jo et lille beløb i forhold til det samlede beløb, der bliver anvendt til folkeoplysning. Jeg synes altså, Venstre skulle vise det mod.

Brian Mikkelsen (KF):

Vi tager i Det Konservative Folkeparti imod en hvilken som helst invitation til en debat om euroen, forstået på den måde at denne afstemning, det her tema er så væsentligt for Danmark, for vores økonomiske fremtid, for vores politiske fremtid, at vi selvfølgelig går ind i en debat om det substansielle i selve forslaget.

Derfor skal man også passe på, man ikke bliver for højtravende, når man taler om det konkrete forslag fra hr. Frank Dahlgaard. Sagen er jo den, at debatten foregår hele tiden løbende i medierne, i forsamlingshusene, ved hjælp af de pjecer og materialer, som de forskellige parter selv laver finansieret af offentlige EU-midler.

Så løsningen er altså ikke bare at poste endnu flere penge ud til en EU-avis, men at få intensiveret debatten, for debatten vil selvfølgelig afstedkomme, at man selv kan danne sin egen holdning på det her område.

Vi mener, det er et prioriterings spørgsmål, hvordan man bruger skatteydernes penge forud for en afstemning. Og det betyder, at vi afviser forslaget af to grunde. For det første mener vi, at der allerede er afsat mange midler i forvejen, som de forskellige organisationer, partier osv. kan bruge på det formålet at informere befolk-

ningen ud fra ens egne synspunkter fra såvel ja- som nejsiden.

Ligeledes er der jo allerede udarbejdet masser af godt materiale, som der kan refereres til eller læses på biblioteket, herunder de mange publikationer fra f.eks. Økonomiministeriet.

Derfor finder vi altså ikke behov for, at man husstandsomdeler informationer, der allerede er tilgængelige gennem mange andre offentlige kanaler.

Anne Baastrup (SF):

SF ønsker så bred og alsidig dækkende information omkring den afstemning, vi skal have her den 28. september. Og vi synes, at erfaringerne fra 1992-1993 var fremragende. Det var faktisk en rigtig god idé, at man hjemme i stuen kunne sidde stilfærdigt og læse de forskellige indlæg fra de forskellige vinkler på det afstemningstema, der nu var.

Vi har så småt snakket om det i Europaudvalget. Og jeg kan nu forstå, at Socialdemokratiets ordfører allerede, fordi det er et beslutningsforslag, der er stillet af hr. Frank Dahlgaard, afviser ideen.

Men det skal jo ikke forhindre os i at snakke videre om muligheden for at få etableret en husstandsomdelt avis, hvor det efter vores opfattelse kunne være de partier og bevægelser, der er repræsenteret i folkevalgte organer – og det betyder jo så JuniBevægelsen og Folkebevægelsen og så de partier, der i øvrigt er her – der udtalte sig. Det tror vi vil være en god, fredsommelig og fremkommelig vej at udsprede det glade tema, nemlig at der er to valgmuligheder den 28. september 2000, og at vi hver for sig har nogle ambitioner om, at vælgerne skal stemme et bestemt sted.

Så vi anbefaler det, men hvis det er afgørende nødvendigt for Socialdemokratiet, at det ikke bliver stemt igennem, så vil vi godt have gennemført det på anden vis.

Egil Møller (DF):

I Danmark har vi et demokrati, og lykkeligvis synes vi alle her i folketingsalen, at det er noget, vi skal værne om. Og i et demokrati er det vigtigt, at befolkningen er oplyst, også om politiske emner.

Denne vigtige afstemning om afskaffelsen af kronen bør være så oplyst for befolkningen som overhovedet muligt. Derfor er det både et rimeligt og et naturligt ønske fra Dansk Folkeparti, at alle synspunkter kan komme til orde i én og

samme husomdelte informationsavis. At alle relevante partier og bevægelser – både tilhængere og modstandere – er repræsenteret i denne avis, vil tjene vores folkestyre til ære.

Dansk Folkeparti kan helhjertet støtte forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Op til hver eneste afstemning om EU har vi haft den samme debat: om vi skulle have en husstandsomdelt informationsavis, eller om vi skulle have anden form for centralt produceret information.

Der har været en informationsavis husstandsomdelt ved afstemningerne i 1986, 1992 og 1993. Siden da har Folketinget forladt denne tanke – ikke med Det Radikale Venstres gode vilje, vil jeg godt sige, men fordi det ikke har været muligt at skaffe enighed om det i Folketingets Europaudvalg, især fordi de tre største partier i Folketinget ikke har ønsket at bidrage til sådan en husstandsomdelt avis.

Efter Det Radikale Venstres mening skal befolkningen have de bedste muligheder for at danne sig en mening op til en afstemning, og vi har i Danmark en god tradition for at diskutere europæiske spørgsmål og muligheden for informationer i meget stort omfang.

Under alle omstændigheder skal vi sørge for, at der er masser af information til rådighed, og sådan en informationsavis vil jo kun kunne blive et supplement til den bunke af informationer, borgerne i øvrigt kan skaffe sig. Men vi har egentlig altid syntes, det var en god idé, men har som sagt ikke kunnet komme igennem med det ved senere lejligheder end i 1993.

Imidlertid har der nu vist sig en mulighed for, at Folketingets EU-Oplysning, som har en meget stor erfaring i oplysningsvirksomhed, og som har et godt image, og som har ry for at være neutral og være ganske upartisk, kunne hjælpe os med at udarbejde teksten til sådan en pjece. Og jeg synes, man skulle tage imod den udstrakte hånd, man har fået fra EU-Oplysningen og EU-konsulenten om at udarbejde materiale til sådan en pjece, som man så kunne sende ud, når folk bad om det.

Det, der er sket, er nemlig, at EU-Oplysningen gennem deres kontakter med befolkningen har fået en klar fornemmelse af, at der er et sådant behov for en kortfattet, enkel pjece, som i et læseligt sprog for menigmand beskriver, hvad det her handler om. Det synes vi fra Det Radikale Venstres side kunne være interessant

at få frem. Vi har ingen illusioner om, at det bliver let bagefter at godkende teksten. Det har erfaringen jo vist, men vi vil gerne gøre meget for, at befolkningen får så let og rigelig adgang til letfattelig og klar og god og neutral information som overhovedet mulig.

Vi kan ikke støtte forslaget om informationsavisen, for vi ved, at det er fuldstændig håbløst; der kan ikke blive flertal for det. Men vi vil gerne arbejde for at bruge de andre kanaler, vi har mulighed for her i Folketinget, ikke mindst gennem EU-Oplysningen, for at få information i klar og let tilgængelig form ud til befolkningen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jo, men nu synes jeg jo, det begynder at blive en spændende debat, for vi står nu i den situation, at en række partier faktisk har støttet forslaget om en sådan informationsavis, og der tegner sig vel også konkret efter fru Elisabeth Arnolds indlæg i hvert fald en række partier, som kan acceptere den tanke, jeg fremkom med tidligere under debatten, nemlig at det er dem, som er i Europa-Parlamentet, og dem, som er i Folketinget, som bidrager.

Så er mit spørgsmål til fru Elisabeth Arnold – men nu skal vi selvfølgelig være forsigtige, for vi skal jo ikke forskertse nogen mulighed for at nå til enighed i Europaudvalget, men i virkeligheden handler det vel bare om, at det ene regeringsparti skal overbevise det andet om, at det her faktisk er en god idé, for så har vi jo flertallet til stede.

Og jeg har lidt svært ved at forstå, at vi kan have en uenighed mellem to regeringspartier om et sådant spørgsmål. Jamen Det Radikale Venstre kan selvfølgelig vælge at underlægge sig regeringen i et sådant spørgsmål, men det er da alligevel en lidt mærkelig situation.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Den radikale ordfører fortalte noget om, at man går ind for information, for det har man jo altid haft som et politisk programpunkt også hos Det Radikale Venstre. Så det kommer egentlig ikke bag på mig.

Det, der får mig herop, er, at fru Elisabeth Arnold nævner, at i Europaudvalget er der ikke flertal for at omdele en sådan avis til alle husstande.

Nu er det jo sådan, at Det Radikale Venstre også er repræsenteret i selve Folketingssalen, og det er her, vi nu debatterer endnu en gang de måske fordele og bagdele, der kunne være ved at give befolkningen størst mulig information, overskuelig information, og der lyttede jeg mig til, at Det Radikale Venstres repræsentant faktisk meget sådan var inde på de positive tanker, der ligger bag dette, men alligevel, af hensyn til regeringspartieren, ja, så må man måske igen som det mindste af partierne sådan slække lidt på kravet.

Jeg vil opfordre Det Radikale Venstre til at stå lidt stærkere på kravet.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Det var en meget mærkelig argumentation, den radikale ordfører kom med. Den radikale ordfører sagde, at det var et godt forslag, men man kunne alligevel ikke støtte det, og begrundelsen var, at de tre store partier er imod.

Kan man kun støtte noget, de tre store partier går ind for? Hvorfor nedlægger man ikke Det Radikale Venstre? Det ville i øvrigt være en god idé. Men altså, hvis ikke partiet har et selvstændigt standpunkt, og hvis partiet kun kan stemme for noget, som der er et flertal for, eller som de store partier går ind for, hvad skal man så med Det Radikale Venstre?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, hr. Egil Møller og også til hr. Frank Dahlgaard: Hvis de har læst på deres historie, vil de se, at den debat, vi har nu, er præcis den samme, som vi havde i 1998 i forbindelse med afstemningen om Amsterdamtraktaten. Heller ikke dér var der enighed mellem de to daværende regeringspartier, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, om, hvordan man skulle udforme en eventuel informationsavis. Der er altså ikke noget nyt i det, jeg siger.

Den samme position havde Det Radikale Venstre op til Amsterdamtraktatafstemningen i 1998. Vi erkender det – og jeg siger det, fuldstændig som det er: Vi er ikke enige med Socialdemokraterne på det her punkt. Vi bøjer os for, at Socialdemokratiet ikke vil have en husstandsomdelt avis. Vi så det gerne, men Socialdemokratiet vil ikke have det; Venstre og De Konservative vil heller ikke have det.

Det ville være en tom gestus, hvis vi gik ud og gjorde en stor larm ud af den her uenighed og stemte for hr. Frank Dahlgaards forslag. Det ville stadig væk ikke kunne samle flertal. Det ville ikke hjælpe spor. Det ville bare være en tom gestus. Jeg siger det, som det er: Vi er ikke enige i regeringspartierne. Det vil ikke hjælpe spor, at Det Radikale Venstres syv mandater stemte for hr. Frank Dahlgaards forslag. Det ville stadig væk ikke samle flertal.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jamen jeg synes da, det er interessant at få anskueliggjort, at der ikke er enighed i de to regeringspartier, ej heller i dette spørgsmål.

Men jeg vil godt, ligesom andre ordførere har været inde på det, prøve måske at tone debatten lidt ned i stemmeføring. Kunne man ikke forestille sig, at man i stedet for at afvise så bastant alligevel lod tiden arbejde for at modne muligheden for netop, at der kommer en eller anden form for fælles informationsavis til alle husstande?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hvis hr. Egil Møller havde hørt ordentligt efter min ordførertale, ville han også kunne høre, at det præcis var det, jeg gjorde. Det var præcis det, jeg gjorde.

Jeg gjorde opmærksom på, at vi har en fremragende institution her i Folketinget, der hedder Folketingets EU-Oplysning, som har erklæret, at de mener, at der er et behov for en let tilgængelig, enkel pjece, der beskriver problemstillingen. De har erklæret sig villig til at prøve at udforme en tekst, som vil blive godkendt af Folketingets partier. Den udstrakte hånd synes jeg vi skal tage imod. Det er præcis det, der er mit sigte: at prøve at få et resultat, som vi alle kan være tilfredse med.

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, der tegner sig vel efterhånden meget klart et billede af, hvordan beslutninger om Danmarks forhold til EU træffes. Der er et voksende demokratisk underskud i hele den affære.

Regeringen er begyndt, ministre er begyndt at snakke om, hvorvidt der overhovedet fremover skal holdes folkeafstemninger. Er det ikke for besværligt at inddrage befolkningen i sådan nogle beslutninger? Nicetraktaten f.eks. overvejer man seriøst fra regeringens side at gennem-

føre hen over hovedet på befolkningen uden en folkeafstemning.

Og den tankegang, som jo er det enkle udtryk for, at unionsprojektet er elitens projekt, gennemsyrrer jo desværre også nogle partiers holdning til det konkrete beslutningsforslag, som ligger her.

Det, vi i al stilfærdighed beder om, er, at alle sider i den her sag får lejlighed til at blive hørt og komme helt ud i den sidste hytte, havde jeg nær sagt, således at alle kan få lejlighed til at danne sig et billede af de forskellige holdninger, inden man hver især går i stemmeboksen og sætter sit kryds.

Og hvad er virkeligheden omkring den propaganda, der føres fra jasiden i øjeblikket i den her debat? Ja, virkeligheden er, at regeringen disponerer over statskassen til at lave jpropaganda og sende ud i store mængder, af fagbevægelsens top – uden at høre medlemmerne – afsætter, formentlig desværre, midler til at føre en ensidig jakampagne. Det gælder også andre organisationer inden for erhvervslivet, at man ensidigt går ud og stiller pengekasserne til rådighed for ja-agitationen.

Det danner ikke efter min mening et smukt demokratisk billede, men det skaber – og er – det mønster, som jeg vil betegne som elitens projekt.

Vel, der er mulighed for nogle oplysningsmidler. Der er positive elementer i det samlede billede. Men det er da mærkeligt, at når der så kommer et godt, virkelig godt forslag, der tilgodeser demokratiet i processen her, at så skal man finde alle mulige undskyldninger for, at så skal det absolut ikke gennemføres, på trods af at vi jo havde fremragende gode erfaringer med den avis, som blev husstandsomdelt i 1992, og befolkningen var, er jeg sikker på, dengang – det var i hvert fald, hvad jeg fik at vide fra andre mennesker, som havde studeret den avis grundigt – glade for at få lejlighed til at se de forskellige partiers holdninger til sagerne, de, som var i Europa-Parlamentet, og de, der var i Folketinget.

Derfor synes jeg ærlig talt, at de tre afvisningspartier, Venstre, De Konservative og Socialdemokratiet, skulle sætte sig ned og overveje den her sag endnu en gang. Og jeg håber så også på, at de gør det, således at når vi kommer til en drøftelse af den her sag i Folketingets Europaudvalg, så vil man gå mere sagligt ind i diskussionen, gå mere pragmatisk til værks

måske også for at finde nogle løsninger, som vi så alle sammen kan blive enige om.

Det vil jeg da håbe på, for vi har jo i hvert fald – partierne på nejsiden – her under debatten i dag strakt hånden frem, synes jeg, og mulighederne for et ordentligt og godt kompromis i Folketingets Europaudvalg synes jeg burde ligge inden for mulighedernes rækkevidde. Det er i hvert fald det, Enhedslisten vil arbejde for.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området er forhindret i at være til stede, skal jeg meddele følgende:

Forud for folkeafstemningen den 28. september vil der pågå et intensivt oplysningsarbejde, som inddrager ikke bare Folketingets partier, men store dele af forenings-Danmark.

Man kan på baggrund her med rette stille spørgsmålet, om der er brug for et initiativ, som hr. Frank Dahlgaard lægger op til med sit beslutningsforslag i dag. Folketingets partier vil jo næppe være tilbageholdende med at fremføre deres synspunkter forud for folkeafstemningen – og heldigvis for det.

Kristeligt Folkeparti finder imidlertid, at en husstandsomdelt infoavis vil være et udmærket supplement til de øvrige oplysningsaktiviteter. En infoavis, som beskrevet i beslutningsforslagets bemærkninger, vil kunne give befolkningen en samlet oversigt over partiernes synspunkter og argumentation for og imod afskaffelse af kronen og indførelsen af euroen. Et indledende afsnit om, hvad euroens og ØMU'ens tredje fase er, vil sammen med partiernes og bevægelsernes synspunkter yderligere give befolkningen et godt beslutningsgrundlag forud for afstemningen.

På denne baggrund vil Kristeligt Folkeparti se positivt på hr. Frank Dahlgaards forslag. Forslaget vil kunne give befolkningen et forbedret grundlag for at kunne tage stilling ved folkeafstemningen den 28. september.

Anden næstformand (Henning Grove):
Forslagsstilleren, hr. Frank Dahlgaard.

Frank Dahlgaard (UP):

Ja, så fik vi trukket linjerne op, og det var måske ikke så overraskende, bortset fra at et enkelt af europartierne, nemlig Det Radikale Venstre, i virkeligheden gerne ville have sådan en avis og så alligevel vil stemme imod. De vil altså, som jeg forstår, stemme imod noget – hvis det her el-

lers kommer til afstemning – som de er for. Det skal man vist være radikal for at finde ud af. Jeg kunne ikke finde ud af det, og derfor forlod jeg partiet for 10 år siden.

Tak til ordførerne. Bortset fra den radikale, mærkelige holdning – men det blev da ærligt fremstillet her – så ser man jo altså, at kronepartierne, de, der ønsker at holde fast i kronen, synes, at det slet ikke er så tosset; de ønsker sådan en informationsavis, hvor man samlet på ét sted, udsendt centralt fra Folketinget til alle danske familier og husstande, kommer med information, og hvor hvert parti og bevægelse har sin plads til at skrive lige præcis det, man selv finder er allervigtigst for at stemme ja eller nej.

Sådan en central oplysningspublikation, hvor man har alle bevægelsernes synspunkter og anbefalinger, er da interessant, og det var jo også derfor, man lavede det i 1986 og i 1992 og i 1993. Det er jo ikke bare et stykke papir eller en pjece blandt så mange andre. Det er her, man har samlet det hele – alle de mange pjecer, vi nu skal dynges til med hele vejen frem til den 28. september. Det er jo forvirrende, det er et virvar, et hav af papirer, hvor man ellers – for de var kommet alligevel – havde haft muligheden, som man havde det i 1986, 1992 og 1993, for at tage ét, nemlig Folketingets avis, frem og se på synspunkterne samlet ét sted, holde dem op mod hinanden.

Jeg har en fornemmelse af, at det ønsker man ikke fra europartiernes side, fordi man er bange for, at så står argumentationen ikke så stærkt. Så vil man køre ensidigt. Og dertil kommer, at man fra jupartierne side jo klart står med de fleste penge i ryggen, og at organisationerne og erhvervslivet formentlig planlægger en kampagne, der bliver en ren tæppebombning gennem medierne i september måned i en ulige økonomisk styrkeprøve med kronepartierne, der ønsker at holde fast ved den danske valuta og dermed dansk selvbestemmelse på hele det økonomiske område.

Der har været nævnt fra flere af ordførernes side, at der jo er penge og ekstrabevillinger fra Nævnet vedrørende EU-oplysning, og der er jo også Folketingets EU-Oplysning, der prøvede at lave et eller andet, som kunne sendes ud. Det sidste kan måske være meget godt, men det kan jo ikke erstatte de glimrende aviser, som vi havde der forud for afstemningerne i 1986, 1992 og 1993.

Det er i øvrigt meget interessante aviser. De ligger stadig rundt omkring i hjemmene og på

bibliotekerne og også i Folketingets bibliotek, og man kan f.eks. læse, hvad Socialdemokratiet sagde i 1986, nemlig: Et skridt mod Unionen – stem nej! Siden er vi kommet mange skridt videre, men nu skal folk pludselig stemme noget andet. Det er måske også derfor, man gerne vil være fri for en sådan publikation, der er så lødlig og så spændende, at den bliver gemt og kan trækkes frem senere.

Jeg siger tak til SF's ordfører, som jeg synes kom med en udstrakt hånd. Lad os i første omgang tale i Folketingets Europaudvalg om at få sådan en publikation, som vi altså tre gange tidligere har kunnet blive enige om. Hvis det kan ske på en anden måde end gennem dette forslag, er det da fuldstændig ligegyldigt. Det afgørende er, at det sker. Lad os bruge det gode i det danske folkestyre, lad os tale os til enighed. Det er jo sket før.

Hr. Keld Albrechtsen, som jeg ellers ikke kan lide at være enig med, fordi vi har helt forskellige udgangspunkter, betegnede Økonomiministeriets tykke rapport på 550 sider som statsbetalt propaganda, og jeg er tæt på at være enig med hr. Keld Albrechtsen. Den er så ensidig, at den overhovedet ikke har nogen forbindelse med det, som f.eks. de økonomiske vismænd har skrevet om samme sag, altså fordele og ulemper ved, at Danmark afskaffer kronen til fordel for en EU-enhedsvaluta. De to publikationer er helt, helt forskellige. Men heldigvis har ministeren og regeringen jo inviteret alle, der har lyst til at gå publikationen igennem, til en teknisk gennemgang ovre i ministeriet, og det har jeg selv og den organisation, jeg deltager i, sagt ja tak til. Vi møder op på fredag kl. 9 tre mand høj, økonomer fra Nationernes Europa, til 3 timers gennemgang af den rapport, og det bliver noget, økonomerne derovre aldrig kommer til at glemme.

Flere af ordførerne var inde på det samme som fru Anne Bastrup, nemlig at vi bør tale videre om det, og at denne sag ikke er lukket. Der er jo stadig omtrent et halvt år, til vi skal stemme om valutaen. Skal vi afskaffe den? Skal vi bevare den? Skal vi gå over til den fælles valuta, som tumler ned i et lodret styrtdyk i øjeblikket?

Tingene kan måske ændre sig, men der er stadig så meget tid, at der også er tid til at finde sammen om en fælles publikation, som jeg tror vil gavne demokratiet og give et bedre beslutningsgrundlag. Det vil være noget, hvor alle familier og alle husstande på et samlet sted kort

kan orientere sig om de mange forskellige anbefalinger og danne deres egen mening, og det er vist det bedste, set ud fra et demokratisk synspunkt, i stedet for dette hav og denne syndflod af ensidige publikationer, der kommer fra alle mulige forskellige sider. Lad os dog samle det hele ét sted af hensyn til overskueligheden og forbrugervenligheden for vælgerne.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 266: Forslag til lov om opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Singapore.

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 5/4 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Frode Sørensen (S):

Da Socialdemokratiets ordfører, hr. Hugo Sørensen, ikke kan være til stede, skal jeg fremlægge hans ordførelse:

Ifølge overenskomsten skal Danmark som hovedregel undlade at beskatte danske selskaber og personer af indkomst fra Singapore, uanset om Singapore har beskattet indkomsten eller ej og uanset størrelsen af Singapores beskatning. Det har dog vist sig, at Singapore i vidt omfang nedsætter sin generelle beskatning af udenlandske foretagender, og formålet er helt klart at tiltrække udenlandske investeringer. Resultatet er altså, at når selskaber og personer her i landet har indkomst fra Singapore, bliver denne indkomst typisk beskattet på et

niveau, der ligger væsentligt under det danske skatteniveau og i mange tilfælde også under niveauet for normal beskatning af Singapores egne selskaber og enkeltpersoner.

Forhandlinger med Singapore om en ny overenskomst har ikke givet et resultat, der imødegår disse virkninger. Singapore ønsker at fastholde, at Danmark skal undlade at beskatte danske selskaber og personer af indkomst fra dette land, så skatnedsættelsen af indkomst fra danske investeringer kommer de danske investorer til gode, men Socialdemokratiet ser ingen grund til at støtte den økonomiske udvikling i et land, der er kendt for at have en stærkere økonomi end mange europæiske lande.

Opsigelsen af overenskomsten medfører ikke, at danske selskaber og personer, der har indkomst fra Singapore, skal betale fuld skat i begge lande. Efter ligningslovens § 33 skal den danske skat af indkomst fra et andet land nemlig nedsættes med den skat, der er betalt i det pågældende land af indkomsten.

De danske myndigheder vil fortsat forhandle med Singapore om en ny overenskomst, men opsigelsen understreger over for Singapores myndigheder, at Danmark lægger betydelig vægt på at få et gunstigt resultat af disse forhandlinger.

Socialdemokratiet kan støtte forslaget.

Mariann Fischer Boel (V):

Da Venstres ordfører, hr. Svend Aage Jensby, ikke kan være til stede, har han bedt mig meddele følgende om både hans egen og Venstres stilling til det foreliggende lovforslag:

Grundlæggende er Venstre enig i, at der under forhandlinger om nye dobbeltbeskatningsoverenskomster eller ændringer i de bestående overenskomster som udgangspunkt skal forsøges at opnå enighed ved at anvende kreditmetoden, og derfor har Venstre også i de senere år støttet vedtagelsen af en række af de overenskomster, hvor netop kreditmetoden har været udgangspunktet.

Imidlertid kan Venstre ikke støtte en ensidig ophævelse af den gældende dobbeltbeskatningsoverenskomst med Singapore, som det er foreslået i lovforslaget. En ensidig ophævelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten kan have negative konsekvenser, både for dansk erhvervsliv og selvfølgelig også for enkeltpersoner, og samtidig er det vel et skridt, som ikke vil blive betragtet som en umiddelbar venligsindet handling.